

РЕШЕНИЕ

№ 6437

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 12.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8661** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на С. Т., ЕГН [ЕГН], гражданин на Б., със съдебен адрес – С., [улица], чрез адв. Р. Д., срещу Заповед № УРИ 5364з-14097 / 17. 11. 2014 г. на директора на Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че жалбоподателят пребивава в Република България от дълги години. Твърди, че акта е немотивиран, като не е отчетено семейното му положение и това, че майка му и брат му се намират в България. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Директора на Дирекция „Миграция“, чрез писмено становище на процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят С. Т., ЕГН [ЕГН], гражданин на Б., първоначално е със статут на продължително пребиваващ в Република България до 2000 г., а впоследствие и със статут на постоянно пребиващ, видно от представената (68) справка.

След извършена справка за пътуванията на лицето е установено, че същото е

напуснало границите на Република България на 13. 03. 2012 г. и в продължение на повече от 12 месеца не се е завърнало в страната.

Със Заповед № УРИ 5364з-14097 / 17. 11. 2014 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отнето правото на постоянно пребиваване на С. Т., гражданин на Б., тъй като същия не е пребивавал за период от 12 последователни месеца на територията на Република България, на основание чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването. Оспорената заповед е връчена на 17. 08. 2020 г., а жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 31. 08. 2020 г. (по пощата на 27. 08.), поради което е подадена в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя, за липсата на компетентност поради отмяната на чл. 48 от Правилника за устройството и дейността на МВР. Компетентността на органа произтича от закона – чл. 44, ал. 1, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като освен това по делото е представена (стр. 6б) Заповед № 5483 / 04. 08. 2014 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, с която е оправомощен директора на Дирекция „Миграция“, да налага ПАМ по чл. 39а от ЗЧРБ. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено че лицето не е пребивавало посочения в закона срок на територията на Република България или на територията на други държави – членки на Европейския съюз.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в действащата към този момент редакция), отнема се правото на постоянно пребиваване на чужденец, когато се установи, че се установи, че чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, освен в случаите на разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16, както и по отношение на членове на семейство на лице по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16.

Видно от представената справка за пътувания (стр. 70), жалбоподателя е напуснал Р. България на 13. 03. 2012 г. и се е завърнал на 19. 07. 2020 г., което прави отсъствие от повече от 8 години.

Безспорно жалбоподателя е чужденец, а при извода, че е отсъствал от страната за визирания в акта период, който не се оспорва от него, фактическият състав на приложената от ответника законова нормата е осъществен. Касае се за разпоредба с императивен характер, чието нарушаване обуславя налагането на принудителна административна мярка - отнемане правото на пребиване в България. В хипотезата на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ административният орган действа в условията на обвързана компетентност, т.е. последният не прави преценка, а проверява дали са налице условията и предпоставките, визирани в хипотезата и е длъжен да действа по нормативно предписания му начин. След като е установил наличието на определени факти с правно значение - че лицето е чужденец, имало е разрешение за постоянно пребиваване и не е пребивавало на територията на Р. България за период от 12 последователни месеца, административният орган е бил длъжен да наложи

принудителната административна мярка, съгласно чл. 40, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България. В същото време не са налице и изключенията по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 от ЗЧРБ, при които административния орган може и да не наложи посочената в закона ПАМ.

Видно от справката за чужденец, жалбоподателят е получил разрешение за постоянно пребиваване в България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, поради което безспорно не са налице горепосочените изключения.

Съгласно Директива 2003/109/ЕО основният критерий за продължаване на статута на дългосрочно пребиваващ следва да бъде продължителността на пребиваване на територията на държавата членка. Това пребиваване следва да е било легално и непрекъснато, за да свидетелства за трайното привързване на лицето с тази страна, като законът позволява известна гъвкавост при отчитане на обстоятелствата, които биха накарали едно лице временно да се отдалечи от територията. Разпоредбата на чл. 9, § 2 от Директивата допуска държавите членки да могат да предвидят отсъствия над дванадесет последователни месеца поради особени причини или поради извънредни обстоятелства.

Видно е, че отсъствието на жалбоподателя от територията на страната е продължило повече от 8 години, като сочените влошени отношения в семейството, в никакъв начин не може да се приеме за извънредни обстоятелства и освен това, тези обстоятелства са ирелевантни, тъй като законът не е вменил задължения на административния орган да прави преценка на тези обстоятелства, а проверява дали са налице условията и предпоставките, визирани в хипотезата на правната норма.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи, че с оспорената заповед не е взето предвид семейното положение на жалбоподателя, тъй като както беше посочено по-горе, административния орган в случая действа в условията на обвързана компетентност.

Действително по делото са представени множество доказателства за предходна уседналост на жалбоподателя, включително и данни, че жалбоподателят е завършил средното си образование в България (стр. 22), както и че впоследствие е полагал труд в България, видно от представеното копие от трудовата му книжка.

Наличието на трайна обвързаност със страната, не се отразяват на законността на издадената заповед, тъй като със същата само се отнема правото на постоянно пребиваване, но не и възможността да се връща в страната.

От друга страна е видно, че в оспорената заповед изрично административния орган е отчел обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и по специално дългия му период на пребиваване в страната.

Видно обаче от представеното от жалбоподателя удостоверение за раждане (стр. 49), същия е роден в Република Б. на 27. 02. 1986 г. от майка Т. Т. Г. и баща Т. В. Е. – граждани на Б..

Видно от представеното удостоверение (стр. 25), на 17. 12. 1999 г. майка му Т. Г. Т. е сключила граждански брак с българския гражданин П. С. С., като двамата имат дете – П. П. С., роден на 02. 10. 2000 г.

При това положение, не може да се приеме, че жалбоподателят е трайно свързан с Република България. Видно е, че същия е отсъствал повече от 8 години от територията на страната, както сам сочи, поради влошени отношения в семейството и очевидно е пребивавал в родината си Б. при рождения си баща.

Действително, представени са доказателства, че майка му развива бизнес в България,

като управител на търговско дружество, но няма никакви данни за приобщаването на жалбоподателя към този бизнес. От друга страна, същият е пълнолетен гражданин, а майка му има друго семейство и неговия полубрат е също пълнолетен, поради което не може да се приеме, че се засяга съществено правото му на личен и семеен живот. Изцяло в този смисъл е Решение № 8972 от 7.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 996/2020 г., IV отд.

В тази връзка, съдът счита за неоснователни и изложените доводи, че наложената ПАМ би му попречило да бъде със семейството си, тъй като на основание чл. 24ж, ал. 1 от ЗЧРБ (нов - ДВ, бр. 9 от 2011 г.), в случаите по чл. 40, ал. 1, т. 6, 9 и 11 може да бъде възстановено правото на дългосрочно пребиваване в Република България по опростена процедура, регламентирана с правилника за прилагане на закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, независимо от искането в писмените бележки на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, такова не следва да се присъжда, тъй като не е присъствал такъв представител в съдебното заседание и не е представен списък на разноските.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Т., ЕГН [ЕГН], гражданин на Б., срещу Заповед № УРИ 5364з-14097 / 17. 11. 2014 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за отнемане правото на постоянно пребиваване в Република България.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: